

Sygn. akt II Ka 796/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Rafała Guza

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2021 r.

sprawy **R. K.**

oskarżonego z art. 222 §1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 5 sierpnia 2021 r. sygn. akt II K 1137/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeka na podstawie art. 222§1 kk w zw. z art. 34§1, §1a pkt 1 kk, art. 35§1 kk karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym,

- orzeczoną na podstawie art. 46§2 kk nawiązkę obniża do kwoty 2.000 zł;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. R. kwotę 516,60 (w tym 96,60 zł podatku VAT) zł tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 796/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
---	--	--

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
-------------------------	--

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 sierpnia 2021 r., sygn. II K 1137/20
--

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
--

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
---	--	--

# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
------------	---	------------

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Mająca wpływ na treść zapadłego wyroku OBRAZA PRAWA PROCESOWEGO, a mianowicie:</p> <p>1) art. 7 kpk, poprzez wybiórczą ocenę dowodu z zeznań świadka A. K., co doprowadziło <u>do błędu w ustaleniach faktycznych</u>, polegającego na przyjęciu, iż zdarzenie jakie miało miejsce w dniu 12 września 2020 r. pozostawało w związku z udzieleniem przez Pana T. S. czynności medycznych, a następnie <u>błędnego zastosowania art. 222 § 1 kk w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym;</u></p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>2) naruszenie art. 4 kpk, poprzez błędne nie zastosowanie tego przepisu, polegające na pominięciu okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego R. K., tj. braku zastosowania przez ratownika medycznego Pana T. S. elementarnych zasad dotyczących zachowania ostrożności wobec pacjentów agresywnych, co przyczyniło się do <u>obrazy prawa materialnego</u>, tj. <u>art. 222 § 2 kk</u>, poprzez jego błędne niezastosowanie, a w konsekwencji skazania oskarżonego na bezwzględną karę pozbawienia wolności.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego zostały sformułowane w sposób wadliwy. Już w pkt 1 zarzutu dotyczącego „obrazy prawa procesowego” skarżący zawarł aż 3 kategorie względnych przesłanek odwoławczych z art. 438 pkt 1 kpk (jednocześnie obrazę prawa procesowego, błąd w ustaleniach i obrazę prawa materialnego). W zarzucie obrazę prawa procesowego w pkt 2 „zaplątał się” dodatkowo argument o braku zasadności wymierzenia oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności, a zatem kolejna kategoria zarzutu – tym razem z art. 438 pkt 4 kpk, tj. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary. W tej konkretnej sytuacji, Sąd Okręgowy czuł się zobligowany podkreślić, iż zarzut apelacyjny z tzw. petitum wniesionego środka odwoławczego powinien dotyczyć tylko uchybienia o charakterze pierwotnym, a nie jego następstw. W razie oparcia odwołania na</p>		

zarzutach mieszanych, to jest na twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powołać tzw. zarzut pierwotny. Nieprawidłowe jest powoływanie w jednym zarzucie kilku kategorii przesłanek odwoławczych, przy wskazywaniu na jedno uchybienie, w sytuacji gdy jeden zarzut jest konsekwencją innego (przykładowo obraza art. 7 kpk i błąd dowolności pierwszoinstancyjnych ustaleń), bądź poszczególne zarzuty wzajemnie się wykluczają lub nie mogą występować samodzielnie jak obraza przepisu art. 4 kpk.

W orzecznictwie wskazuje się, iż od profesjonalnego podmiotu, jakim jest obrońca oskarżonego, można wymagać, aby w sposób należyty rozróżniał istotę oraz charakter poszczególnych rodzajów zarzutów określonych w art. 438 kpk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 marca 2019 r., sygn. II AKA 354/18, KZS 2019 nr 6, poz. 98, Legalis Numer 2123095).

Niezależnie od powołanej przez skarżącego „kwalifikacji” stawianego zarzutu, o istocie tegoż zarzutu stanowi jego merytoryczna treść (por. wyrok SA w Lublinie z 9.12.2015 r., II AKA 155/15, LEX nr 2019905).

Dlatego też, mając na uwadze powyższe orzeczenie SA w Lublinie sygn. II AKA 155/15, w niniejszych rozważaniach Sąd Okręgowy odniesie się do esencji zarzucanych uchybień, niezależnie od tego w jaki sposób zostały one zakwalifikowane przez skarżącego. Jednocześnie z uwagi na takie, a nie inne sformułowanie wniesionej apelacji i wymóg sporządzenia uzasadnienia w formie formularza

(art. 99a § 1 kpk), niejako wymuszającego konkretny zapis graficzny rozważań w formie tabeli, podkreślenia wymagało, iż niniejsze uzasadnienie odczytywać należało jako spójną całość, niezależnie od tego, w której rubryce omówiono dane uchybienie. Sąd Okręgowy starał się zachować porządek swoich rozważań w odpowiedzi na apelację, w której porządek rozważań był zaburzony (tj. wzajemne relacje zarzutów zostały pominięte, ich kolejność mieszała się ze sobą, a nadto były one zdublowane).

Przechodząc do sedna, wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy nie dopatrył się nieprawidłowości w pierwszoinstancyjnej ocenie zeznań A. K.. Poddając je ocenie Sąd Rejonowy nie naruszył przepisu art. 7 kpk. Tok rozumowania przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dotyczący oceny zeznań w/w świadka – chociaż bardzo krótki i lakoniczny, bez odrębnej rubryki, do czego Sąd Okręgowy jeszcze powróci - był logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym.

Czyniąc ustalenie, iż zdarzenie którego ramy zakreślono w akcie oskarżenia pozostawało w związku z udzieleniem przez T. S. czynności medycznych, Sąd Rejonowy poza zeznaniami w/w A. K. dysponował również innymi dowodami o charakterze osobowym - zeznaniami D. C. i T. S., które wzajemnie się uzupełniały, także w relacji z wyjaśnieniami oskarżonego, który przyznał się do kopnięcia ratownika medycznego (k. 32 verte). Okoliczności, w jakich służby medyczne, a konkretnie karetka pogotowia wraz z 2-osobową załogą, przybyli na miejsce zdarzenia nie

budziły jakichkolwiek wątpliwości co do kolejności podjętych czynności interwencyjnych na miejscu zdarzenia (najpierw Policja, następnie karetka). Oskarżony, znajdujący się w stanie upojenia alkoholowego, leżący przed drzwiami wejściowymi do kamienicy, w której mieszka wraz z żoną i dziećmi, awanturował się w stosunku do funkcjonariuszy Policji i miał zostać zabrany do pojazdu karetki celem przebadania. Do tego momentu nawet obrońca nie miał zastrzeżeń. Z zeznań T. S. (ratownika medycznego), jak i D. C. (funkcjonariusza Policji) wynikało, iż w celu udzielenia oskarżonemu pomocy medycznej z pojazdu karetki przyniesiono nosze i podjęto próbę przełożenia oskarżonego na nosze i wtedy właśnie oskarżony kopnął ratownika medycznego. Warto zwrócić uwagę, iż Sąd Rejonowy bacząc na obowiązki z art. 366 § 1 kpk i prowadząc przewód sądowy nie uchylił pytań obrońcy dotyczących m.in. kaftana bezpieczeństwa i jego znaczenia dla bezpieczeństwa ratowników medycznych podczas udzielanej przez nich pomocy. Logicznym był wniosek, iż jego wykorzystanie nie nie zmieniłoby w poziomie bezpieczeństwa ratowników, skoro nie krępuje on nóg osoby, której udzielana jest pomoc, a cały czas pamiętać należało, iż w przedmiotowej sprawie doszło do kopnięcia przez oskarżonego ratownika medycznego i tej okoliczności nie kwestionował nawet obrońca w apelacji wniesionej „na korzyść” oskarżonego. Tej formy naruszenia nietykalności cielesnej dotyczył zarzut z aktu oskarżenia. W przekonaniu Sądu Okręgowego, w tej sytuacji o naruszeniu przez ratownika medycznego „elementarnych zasad

bezpieczeństwa” nie mogło być mowy. Podzielenie toku rozumowania przedstawionego we wniesionej apelacji prowadziłyby do groteskowych wniosków i sytuacji, w której ratownik medyczny nie może pochylić się nad osobą nietrzeźwą, aby udzielić jej pomocy medycznej w obawie otrzymania ciosu. Próba linii obrony oskarżonego z przrzuceniem ciężaru odpowiedzialności za zdarzenie na osobę pokrzywdzonego, który jedynie wykonywał swoje obowiązki służbowe, polegające na ratowaniu życia i zdrowia pacjentów, nie mogła zatem przynieść oczekiwanego rezultatu. Nawet sam oskarżony i jego obrońca nie twierdzili, aby ratownicy i funkcjonariusze Policji w jakikolwiek sposób zachowywali się nieprawidłowo.

Twierdzenie obrońcy z uzasadnienia wniesionej apelacji (k. 93), jakoby ratownik medyczny nie dochował obowiązujących procedur, a przez to został kopnięty przez pokrzywdzonego w czasie przeszukiwania jego kieszeni również nie zasługiwało na uwzględnienie. Przeczyły mu dowody w postaci zeznań T. S. i D. C., którzy jednolicie zeznali., iż miało to miejsce w czasie próby przeniesienia oskarżonego na nosze. Żona oskarżonego A. K. (której zeznań Sąd Rejonowy nie omówił szczegółowo), co do tej okoliczności zmieniła swoje depozycje na rozprawie przed Sądem Rejonowym, jednakże w postępowaniu przygotowawczym również zeznała, że do kopnięcia ratownika doszło w czasie próby przeniesienia oskarżonego na nosze („Mąż zachowywał się bardzo dziwnie, kiedy był kładziony na nosze, wówczas w mojej obecności, bezpodstawnie kopnął nogą jednego

ratownika w głowę, było to na podwórku przed domem”, k. 19v akt sprawy). Zeznania te – zawierające wersję zdarzenia spójną z relacją T. S. i D. C. - nie przestały istnieć wraz z odmiennym przedstawieniem relacji w postępowaniu sądowym przez A. K.. W takich przypadkach każdorazowo Sąd I instancji winien rozważyć i ocenić czym zmiana zeznań mogła być umotywowana. Jednocześnie żona oskarżonego zeznając na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2021 r. (k. 79v) podawała, że R. K. podczas interwencji nie był agresywny, co po pierwsze - stało w sprzeczności z zeznaniami D. C. i T. S., po drugie – stało w sprzeczności z twierdzeniami obrońcy oskarżonego z wniesionej apelacji, który agresji oskarżonego przypisywał konieczność wzmożonej ostrożności po stronie ratowników, po trzecie zaś – należało mieć na względzie w jakim celu ratownik medyczny w standardowym ubraniu pochylał się nad oskarżonym i w ogóle zbliżał się do niego.

Brak szczegółowego omówienia zeznań A. K., przy prawidłowych ustaleniach Sądu Rejonowego, których skarżący nie podważył skutecznie, odczytywać należało jako naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 kpk, niemające wpływu na treść zaskarżonego wyroku, ocenione przez Sąd Rejonowy w sposób określony w art. 455a kpk.

Ponadto, nawet w zupełnie hipotetycznej - na gruncie stanu dowodów zgromadzonych w tej sprawie - sytuacji, w której funkcjonariusz przeszukiwałby kieszenie oskarżonego kopnięcie przez niego akurat ratownika nie było w żaden sposób usprawiedliwione. Jak przyznała żona oskarżonego – R. K. jest

narkomanem, we 4 osoby dorosłe nie byli w stanie go utrzymać, w dniu zdarzenia oskarżony miał przyjść do domu pod wpływem narkotyków lub dopalaczy, „zaczął się wyginać, mówił że serce przestaje mu bić, widział jakieś duchy, opowiadał jakieś historie, telepało go” (k. 79v). Oskarżony pozostawał przy tym nietrzeźwy, był wulgarny, awanturował się. Oczywistym pozostawało, że próba znalezienia w kieszeni takiej osoby substancji dozwolonej lub niedozwolonej, narkotyku, tzw. dopalacza, czy też leku, każdorazowo skorelowana jest z próbą poznania rodzaju substancji, aby podjąć odpowiednie kroki w diagnozie i ewentualnym leczeniu. W uproszczeniu - wdrożenie właściwych procedur medycznych, czy też podanie choremu właściwych leków, uzależnione jest także od tego, co ten zażył wcześniej. Nawet wypełnianie przez funkcjonariuszy Policji swoich standardowych obowiązków trudno uznać za usprawiedliwienie dla naruszenia nietykalności ratownika medycznego w postaci kopnięcia go.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy nie podzielił twierdzeń skarżącego o wadliwej ocenie dowodów i błędach w ustaleniach faktycznych, przyjmując za punkt wyjścia do rozważań o ewentualnej ocenie obrazy przepisu prawa materialnego to, co dokładnie i prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, nie zaś to, co powinien był ustalić zdaniem skarżącego.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. od zarzucanego mu czynu;

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>NARUSZENIE PRAWA MATERIALNEGO, tj.:</p> <p>1. art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 08 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym, polegające na błędnej wykładni przejawiającej się w przyjęciu, że sama obecność ratownika medycznego na miejscu zdarzenia powoduje, że korzysta on z ochrony jak dla funkcjonariuszy publicznych, podczas gdy z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy korzysta ratownik wyłącznie, gdy bezpośrednio udziela pomocy lub podejmuje czynności zmierzające do jej udzielenia. Powyższe uchybienie doprowadziło Sąd do uznania działania oskarżonego za wyczerpujące znamiona czynu stypizowanego w art. 222 § 1 kk, a w konsekwencji uznania oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu;</p> <p>2. art. 46 § 2 kk, poprzez błędną wykładnię, a przez to niewłaściwe zastosowanie, polegające na orzeczeniu nawiązki w kwocie 5.000 zł na rzecz pokrzywdzonego T. S., podczas gdy wysokość orzeczonego środka w obiektywnej ocenie jest rażąco wygórowana, będąc przyczynkiem wzbogacenia poszkodowanego ponad wysokość krzywdy jakiej doznał;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>3. naruszenie art. 53 kk, poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że stopień winy oskarżonego, społeczna szkodliwość czynu, cele kary oraz sprawiedliwość społeczna uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego kary bezwzględnego pozbawienia wolności na okres 10 miesięcy, podczas gdy w okolicznościach tej sprawy w oparciu o zasadę sprawiedliwości społecznej orzeczona kara jest rażąco wygórowana i nieuzasadniona.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Rozważając ów zarzut zacząć należało od tego, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 8 września 2006 r. – o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U.2021.2053 t.j. z dnia 2021.11.15), osoba udzielająca pierwszej pomocy albo kwalifikowanej pierwszej pomocy, osoba wchodząca w skład zespołu ratownictwa medycznego, osoba udzielająca świadczeń zdrowotnych w szpitalnym oddziale ratunkowym, dyspozytor medyczny podczas wykonywania swoich zadań, wojewódzki koordynator ratownictwa medycznego wykonujący zadania, o których mowa w art. 29 ust. 5, oraz krajowy koordynator ratownictwa medycznego wykonujący zadania, o których mowa w art. 20a ust. 3, korzystają z ochrony przewidzianej w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1444 i 1517 oraz z 2021 r. poz. 1023) dla funkcjonariuszy publicznych.</p>		

Konsekwencją treści powyższego przepisu art. 5 ust. 1 w/w ustawy był zarzut z art. 222 § 1 kk sformułowany przeciwko R. K. w akcie oskarżenia wniesionym w tej sprawie. Jednocześnie rację miał obrońca, że kwalifikacji osób podlegających temu przepisowi dokonuje się w powiązaniu z konkretną czynnością przez nich podejmowaną. Podmiotem zastosowania tego artykułu są więc osoby które udzielają pierwszej pomocy, kwalifikowanej pierwszej pomocy, czy też podejmujące medyczne czynności ratunkowe. Na tym zasadność jego twierdzeń się jednak kończy. Rzecz w tym, iż w tej konkretnej sprawie, prawidłowym było ustalenie Sądu Rejonowego, iż pokrzywdzony był w stosunku do oskarżonego właśnie takim podmiotem, udzielającym mu pomocy medycznej. Wyłącznie z racji wezwania karetki na miejsce zdarzenia pokrzywdzony znalazł się pod domem oskarżonego i jego wyłącznym motywem podejmowanych działań było udzielenie pokrzywdzonemu pomocy medycznej, której rzeczywiście wymagał (z akt sprawy wynikało, że oskarżony został hospitalizowany). Pokrzywdzony nie zbliżał się do oskarżonego z innych względów. Żaden ze zgromadzonych dowodów na to nie wskazywał. W tej konkretnej sytuacji, w ocenie Sądu Okręgowego, polemiczne były argumenty skarżącego, próbujące wykazać naruszenie art. 5 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy, a w konsekwencji art. 222 § 1 kk.

Przechodząc do kwestii kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i kwestii nawiązki, Sąd Okręgowy omówi je w innej kolejności aniżeli wynikałoby to z podniesionych

zarzutów, tj. najpierw omówi karę zasadniczą.

W tym miejscu wskazać należy, iż zarzut obrazy prawa materialnego - co do zasady - nie może dotyczyć dyrektyw sądowego wymiaru kary wskazanych w art. 53 § 1 kk oraz okoliczności uwzględnianych przy wymiarze kary lub środków karnych wymienionych w art. 53 § 2 w zw. z art. 56 kk. Przepisy te nie mają bowiem charakteru norm stanowczych, gdyż nie zobowiązują sądu do określonego zachowania. Natomiast pozostawiają mu swobodę orzekania w zakresie zastosowanego stopnia represji karnej. W wypadku więc kwestionowania przez skarżącego wymiaru kary lub środków karnych z uwagi na nieprawidłową ocenę zawartych w art. 53 § 1 kk dyrektyw albo okoliczności dotyczących wymiaru kary zarzut odwoławczy powinien dotyczyć rażącej niewspółmierności kary lub środka karnego (por. wyrok SA w Warszawie z 16.12.2019 r., II AKa 208/19, LEX nr 3069848).

Podstawową miarą surowości kary jest stopień wykorzystania sankcji. Przestępstwo z art. 222 § 1 kk zagrożone jest alternatywnie karą grzywny, karą ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 3. Zarzut rażącej niewspółmierności kary - jako zarzut z kategorii ocen - można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. W przekonaniu Sądu Okręgowego z sytuacją taką mieliśmy do czynienia w tej sprawie. Wszystkim przesłankom

łagodzącym i obciążającym oskarżonego Sąd merytoryczny nie nadał bowiem właściwej rangi i znaczenia. Stwierdzając znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, Sąd Rejonowy nie uwzględnił wszystkich jego kwantyfikatorów z art. 115 § 2 kk – zasadnicze znaczenie miały tutaj skutki zdarzenia, które ograniczyły się do kilkudniowego zwolnienia lekarskiego i nie odnotowano obiektywnych skutków urazu, powodujących naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia pokrzywdzonego (k. 35, opinia sądowo-lekarska). Sąd Rejonowy nie uwzględnił również i właściwie przemilczał skonkretyzowane warunki osobiste oskarżonego, w tym posiadanie przez niego na utrzymaniu żony i 3 małych dzieci (ok. 3 lata, 2 lata i 1,5 roku), którzy to w sytuacji jego osadzenia w Zakładzie Karnym stracą znaczną część środków przeznaczonych na utrzymanie, a może i dach nad głową, albowiem z akt sprawy wynika, że koszty wynajmu mieszkania pochłaniają znaczną część dochodów tej rodziny. W ocenie Sądu Okręgowego, w tej konkretnej sprawie kara pozbawienia wolności nie jest także konieczna pod względem prewencji indywidualnej, aby skłonić oskarżonego do skruchy i refleksji nad własnym postępowaniem i równie wychowawczy i resocjalizacyjny walor będzie miała kara ograniczenia wolności w wymiarze 10 miesięcy, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym, stanowiących odpowiednik niecałych 4 dniówek, tj. 8-godzinnego dnia pracy miesięcznie. Dalszemu złagodzeniu

kary zasadniczej stały na przeszkodzie okoliczności obciążające oskarżonego, kompleksowo opisane przez Sąd Rejonowy, w tym przede wszystkim dotychczasowa kilkukrotna karalność oskarżonego za przestępstwa umyślne. 300 godzin takiej pracy winno drożyć oskarżonego w przestrzeganie porządku prawnego i szacunku dla służb medycznych udzielających takim jak on osobom niezbędnej pomocy. Podstawową zasadą wyrażoną w art. 58 § 1 kk jest prymat kar wolnościowych nad karą bezwzględną pozbawienia wolności i tym kierunkiem Sąd Okręgowy sformułował rozstrzygnięcie reformatoryjne o karze zasadniczej wymierzonej temu konkretnemu oskarżonemu za konkretny czyn podlegający osądowi w tej sprawie. Wzgląd na społeczne oddziaływanie kary nie może być utożsamiany z zaspokajaniem restrykcyjnych upodobań części społeczeństwa mającej zazwyczaj uproszczony lub wręcz zafalszowany obraz przestępstwa popełnionego przez sprawcę. Chodzi o racjonalną działalność polegającą na umacnianiu poszanowania prawa i zasad integrujących społeczeństwo, unikanie karania nadmiernie surowego, przekraczającego miarę konieczności. W przeciwnym razie kara nie kształtowałaby świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 kk), ale służyłaby spełnianiu bliżej nie zidentyfikowanych oczekiwań społeczeństwa w zakresie ukształtowania kary. Nie spełniałoby więc wymagań ogólnoprewencyjnych wymierzenie oskarżonemu kary surowszej niż wynikałoby to z racjonalnej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, winy oraz właściwości i

warunków osobistych oskarżonego. Starania oskarżonego o wykonanie kary ograniczenia wolności z tej sprawy, przy konieczności pogorszenia tej kary z wykonywaną zawodowo pracą i obowiązkami w domu, oraz starania o uiszczenie nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, ukazały w pełni zasadność zastosowania przez Sąd Okręgowy prymatu kar wolnościowych, zaś w sytuacji lekceważącego stosunku oskarżonego do w/w kary i jej wykonania w postępowaniu wykonawczym Sąd wykonujący wyrok będzie mógł zamienić tą karę na karę zastępczą pozbawienia wolności.

Przechodząc do kwestii nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego od oskarżonego w I instancji (5.000 zł), ją również Sąd Okręgowy złagodził, aczkolwiek z zupełnie innych względów aniżeli wskazane przez obrońcę we wniesionej przez niego apelacji (obrońca podkreślał przyczynienie się pokrzywdzonego, a tej tezy Sąd Okręgowy nie podzielił).

W orzecznictwie ugruntowanym pozostaje, iż orzeczenie względem oskarżonego nawiązki w trybie art. 46 § 2 kk służy kompensacie szkód i krzywd mających swe źródło w przestępstwie. Jej wysokość winna być miarkowana z uwzględnieniem rozmiaru szkód, ale szczególnie rozmiar krzywdy winien być oceniany przez pryzmat subiektywnych doznań ofiary przestępstwa, sposobu działania sprawcy, jak również tego, jaki wpływ na stan psychiczny osoby pokrzywdzonej wywołało znalezienie się w sytuacji ofiary przestępstwa (por. wyrok SA w Białymstoku z 31.01.2018 r., II AKa 208/17, LEX nr 2463381).

Sąd Okręgowy doszedł do przekonania o nadmiernej i nieuzasadnionej surowości tego środka kompensacyjnego orzeczonego wobec oskarżonego w I instancji w stosunku do okoliczności czynu, obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego, rozmiaru jego negatywnych przeżyć związanych ze zdarzeniem z a/o oraz lokalnych uwarunkowań, obniżając ją tym samym do kwoty 2.000 zł, a zatem kwoty zbliżonej do minimalnego wynagrodzenia za pracę na pełen etat w 2021 r., (2.061,27 zł netto, tj. „na rękę”), z którego w dalszym ciągu utrzymuje się wiele rodzin i gospodarstw domowych. Sąd Okręgowy nie widział jednak podstaw do dalszego złagodzenia nawiązki w tak daleko idącym zakresie, jak postulował obrońca, tj. do 500 zł. Negatywne przeżycia pokrzywdzonego związane ze zdarzeniem i znalezieniem się w sytuacji ofiary przestępstwa (w stosunku do sprawcy, któremu pokrzywdzony udzielał przecież pomocy medycznej), aczkolwiek nie były nader traumatyczne, wyraźnie stały temu na przeszkodzie. Reasumując, należyte zważenie i adekwatne uwzględnienie wszystkich powyższych przesłanek dotyczących wysokości orzeczonej nawiązki w tej konkretnej sprawie doprowadziło Sąd Okręgowy do przekonania, że współmierną wysokością nawiązki w stosunku do realiów tej sprawy będzie kwota 2.000 zł.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. K. od zarzucanego mu czynu;

zasadny

częściowo zasadny

<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku co do kary orzeczonej w Instancji oraz zastosowanie kary wolnościowej wedle uznania Sądu w wymiarze nie wyższym niż 4 miesiące ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;</p> <p>- o zmianę w przedmiocie nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego T. S. poprzez uchylene obowiązku jej zapłaty w całości, ewentualnie orzeczenie na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości nie wyższej niż 500 zł;</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu w części dotyczącej postulatów uniewinnienia oskarżonego warunkowała bezzasadność pierwszego z w/w wniosków. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w kierunku drugiego i trzeciego z powyższych wniosków z przyczyn i w zakresie omówionym powyżej.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Rozstrzygnięcie o winie oskarżonego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Bezasadność wniesionej apelacji dotyczącej winy oskarżonego w zakresie czynu z art. 222 § 1 kk i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Rozstrzygnięcie o karze zasadniczej i środku kompensacyjnym – nawiązce.</p> <p>Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w miejsce orzeczonej wobec oskarżonego kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzekł na podstawie art. 222 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1 kk, art. 31 § 1a pkt 1 kk, art. 35 § 1 kk karę 1 (jednego) roku ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym; - orzeczoną na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązkę obniżył do kwoty 2.000 (dwóch tysięcy) złotych. 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Przyczyny wskazano w rubryce 3.2 w części dotyczącej omówienia współmierności (w rozumieniu istoty zarzutu art. 438 pkt 4 kpk) orzeczonej w I instancji kary zasadniczej i nawiązki na rzecz pokrzywdzonego.</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylecia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tj. z dnia 29 lipca 2019 r., Dz. U. z 2019 r., poz. 1513) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz rady prawnego M. R. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, ustalając wysokość tej kwoty na podstawie § 4 ust. 1 i § 17 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1805).
IV.	Sąd Okręgowy na podstawie art. 634 w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego od odpłaty za II instancję oraz wydatków postępowania odwoławczego, które przejęto na rachunek Skarbu Państwa. Za rozstrzygnięciem tej treści przemawiała zarówno trudna sytuacja materialnego oskarżonego, jak i względy słuszności związane z częściowym uwzględnieniem skargi apelacyjnej.

7. PODPIS